

Areál šroubárny je ohromnej. Zabírá snad čtvrtinu rozlohy Kostelce a rozprostírá se mezi kolejema a Vltavou. Je plnej všelijakých továrních budov, co se dneska používaj už jen jako sklady. Jediná věc, která je tam doopravdy zajímavá, je stará železniční vlečka s rezavým vozejkem. Jinak tam není nic. Celá čtvrtina města tak není jeho obyvatelům k žádnému užitku, což *kvalitu života* zrovna nezvyšuje. Kostelec sice leží přímo na břehu Vltavy, ale kvůli šroubárně se k řece prakticky nedostanete. To jde jen nad městem nebo pod ním. Nejbližší most na druhé břeh je v Kralupech.

Naší slavnou dělnickou historii ještě připomínají například místní názvy. K bráně továrny vedou dvě ulice. Jedna se jmenuje *Dělnická* a druhá *Kolonie*. Představuju si, jak kdysi dávno proudily každý ráno těma ulicema davy lidí, který se v ranní mlze zdravili a povídali si o rodinách. Prakticky všichni obyvatelé Kostelce pracovali ve šroubárně, takže se dobře znali a vídali se jak v práci, tak o svém volným čase, což podle mě muselo bejt trochu na hlavu.

Dneska už je to jinak. Všichni jezděj za prací do Prahy, nikdo nikoho nezná a nikdo nikoho nezdraví.

Každou druhou neděli hraje místní AFK fotbalovej zápas a to je asi největší akce, co se u nás odehrává. Sejde se tam půlka města, nebo aspoň půlka jeho mužský části. Chlápci si posedaj na lavičky, cucaj pivo z kelímku a svorně nadávají každému, kdo zkaží přihrávku nebo nedá gól. Po dvou hodinách jdou spokojeně domů, kde je čeká pozdní nedělní oběd.

Tolik asi ke kultuře v naší obci.

Máme dva kostely – katolickej a evangelickej. Nic moc k nim ale říct nemůžu, protože jsem v žádným z nich nikdy nebyl a ani neznám nikoho, kdo by tam byl.

Moji rodiče se do Kostelce přistěhovali před osmnácti lety, asi půl roku před mým narozením. Potřebovali bydlet ve vlastním, a i když jsou oba Pražáci, bylo jim jasný, že na byt v Praze si nikdy nevydělaj. Zdejší byty jsou asi tak stokrát levnější. Moji rodiče byli snad první lidi, který se do Kostelce přistěhovali od konce druhý světový války. Já už jsem rodák. Narodil jsem se sice v Neratovicích, ale odmala žiju v tom malebným městečku se stopadesátiletou tradicí výroby šroubů. Mám to tam docela rád.
